

ЗВЕРНЕННЯ
Блаженнішого Святослава
до Дня хворого

Христос воскрес!

Дорогі в Христі брати і сестри!

У неділю, коли слухаємо Євангеліє про розслабленого і водночас відзначаємо День хворого в Україні, Церква з особливою увагою й любов'ю звертає свій погляд до всіх, хто страждає. У час важких випробувань для нашого народу, коли Батьківщина проходить крізь жорстоку війну, коли щодня множаться рани, – тілесні й духовні, – ми покликані по-особливому побачити обличчя стражденного Христа в кожному пораненому і хворому. У Його ранах – наше зцілення, у Його хресті – наша надія, у Його воскресінні – наше життя.

Сьогодні разом з усією нашою Церквою складаємо перед Господом болючі рани наших захисників – військових, які зазнали поранень на фронті, втратили здоров'я, кінцівки, здатність бачити чи чути. Їхні тіла позначені шрамами війни, а серця – часто невидимим болем, травмами, тривогами, страхом і нічними кошмарами. Поруч із ними – поранені й хворі цивільні: дорослі й діти, люди похилого віку, постраждалі від обстрілів, ті, хто втратив домівку, близьких, дах над головою і тепер борється не лише за життя, а й за збереження людської гідності.

Особливо болісно Церква сьогодні дивиться на наших дітей. Вони часто не мають видимих фізичних ран, але їхні серця позначені глибокими слідами війни: страхом повітряних тривог, досвідом переховування в підвалах і бомбосховищах, розлукою з батьками, вимушеною еміграцією, важкими спогадами, які важко висловити словами. Їхній біль тихий, але надзвичайно глибокий, і ми не маємо права залишити його без уваги й опіки.

Не забуваймо і про безліч морально й духовно зраних людей: тих, хто втратив сенс життя, переживає глибоку втому й розчарування, не може простити, живе в постійному страху чи відчаї. Рани душі не менш болючі, ніж рани тіла. Саме до цих людей Церква сьогодні хоче промовити слова втіхи й милосердя, бути поруч із кожним, за прикладом доброго самарянина, який не проходить повз пораненого, а зупиняється і перев'язує його рани, підтримує і супроводжує.

У цей День хворого закликаємо всі наші парафії, спільноти та родини до особливої молитви і дієвого милосердя:

- молимося на Божественній Літургії, у родинному колі й особисто за поранених військових, хворих цивільних, дітей та всіх, хто страждає;
- згадаймо в молитві лікарів, медсестер, капеланів, психологів, волонтерів та всіх, хто служить біля ложа хворого чи пораненого;
- відвідаймо, якщо це можливо, тих, хто перебуває в лікарні, військовому шпиталі, реабілітаційному центрі або самотньо страждає вдома;
- підтримаймо добрим словом, увагою, потіхою, телефонним дзвінком, волонтерською чи матеріальною допомогою тих, хто несе важкий хрест хвороби або поранення;
- просімо в Господа благодаті зцілення – тілесного, психологічного й духовного – для кожної зраненої особи та для нашого народу в цілому.

Як зазначив у своєму зверненні на Всесвітній день хворого Папа Лев XIV, «справжні ліки від людських ран – це спосіб життя, заснований на братерській любові, вкорінений у любові до Бога. Я палко бажаю, щоб у нашому християнському способі життя ніколи не бракувало цього братнього виміру – інклюзивного, сміливого, жертвовного й підтримуючого – який має своє найглибше коріння в нашому єднанні з Богом, у вірі в Ісуса Христа» (3). Запалені цією Божественною любов'ю, ми справді можемо присвятити себе благу всіх, хто страждає, особливо наших хворих, літніх та немічних братів і сестер.

Дорогі в Христі, пам'ятаймо: для хворого чи пораненого інколи одне щире слово, усмішка чи проста присутність поруч стають знаком Божої любові. Наше служіння хворій особі не може обійтися без постійного співпереживання страждань, без доброти й лагідності, прощення і солідарності. Лише тривала опіка та неухильна допомога можуть повернути хворій людині найцінніший Божий дар – усвідомлення своєї гідності в Божих очах.

Пам'ятаймо, що Слово Боже, об'явлене у Святому Письмі, повинно стати для нас прикладом і джерелом натхнення для служіння хворим. У кожній перев'язці, у кожному ділі милосердя, звершеному для стражденного, ми торкаємося самого Христа, який сказав: «Хворий [був], і ви навідалися до Мене» (Мт. 25, 36).

Допомагаймо хворим зрозуміти, що стан недуги, навіть якщо він тривалий, може стати нашим скарбом духовного досвіду. Наші терпіння і болі ми покликані прожити у повному єднанні через віру із нашим страждаючим Спасителем. Він узяв на себе болі і страждання кожної людини і є присутній у наших стражданнях. Адже саме цією дорогою Ісус Христос, воплощений єдинородний Божий Син, виконав волю свого Небесного Отця і повернув нас до Нього. Смирено приймаючи хворобу, людина долучається до Христових страждань; її терпіння також може бути спасенням для неї та для інших. На прикладі Ісуса Христа бачимо, що людська слабкість стає нагодою чинити добро, брати на себе й допомагати нести тягар терпіння ближніх, як це робив Спаситель, який узяв на себе тягар наших гріхів.

Сьогодні, дивлячись на розп'ятого, але воскреслого Господа, довірмо Йому всі наші рани – особисті й національні. Нехай Його благодать торкнеться кожної зраненої душі, додасть сили тим, хто лікує і служить, та наблизить день справедливого миру для України.

Нехай Пресвята Богородиця, Оранта нашого народу, покриє своїм омофором усіх поранених, хворих, недужих, страждених та їхні родини. Нехай святий Іван Павло II, який установив День хворого, і всі святі української землі випросять у Господа для нашого народу дар зцілення, стійкості, надії й потіхи.

Палко бажаю, щоб цей день став для кожного з нас нагадуванням про силу любові, співчуття і взаємної підтримки. Будьмо поруч одне з одним, несімо тягарі ближніх, не втрачаймо надії і вірмо: навіть у цей темний час Господь веде нас до життя.

З молитвою за кожного зраненого, хворого та втомленого в нашому народі

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого славного великомученика, переможця й чудотворця Юрія,
23 квітня 2026 року Божого